

Chương thứ 33

HIỆP NGHĨA VÔ SONG

Hình thức thanh kiếm, tinh trí mà cổ nhả.

Trên thân kiếm cổ nhả, có khắc bốn chữ cổ nhả:

- Hiệp nghĩa vô song.

Kiếm đúc bằng vàng ròng, dĩ nhiên là không dễ dùng giết người.

Đấy chẳng qua là một lối biểu hiện lòng cung kính đối với Liên Thành Bích trang chủ.

Giá trị của thanh kiếm, dĩ nhiên không phải là ở bản thân, mà ở bốn chữ đó.

Hiệp nghĩa, vốn đã khó thấy trên đời, còn hiệp nghĩa vô song nữa.

Trong cặp mắt mọi người, bốn chữ ấy, chỉ có trang chủ của Vô Cầu sơn trang, Liên Thành Bích mới xứng đáng nổi.

Đêm đã khuya.

Tiếng kèn trống, tiếng láo nháo cũng từ từ im hẳn đi.

Người ta đã đi hết. Trong sảnh đường chỉ còn lại một mình Liên Thành Bích, với một cây đèn.

Y có vẻ mệt mỏi, hình như đối với cảnh nhiệt náo lúc nãy có vẻ chán ngấy.

Y nhắm mắt lại, mân mê nhẹ nhàng bốn chữ trên thân cây kiếm.

Bàn tay y rất nhẹ, như đang vuốt ve trên ngực tình nhân.

- Hiệp nghĩa vô song.

Y bật cười. Nhưng nụ cười không có vẻ gì là hứng phấn hoặc sung sướng, mà là điều cợt và khinh bỉ.

Gió về đêm thổi vào song cửa, đã có vẻ lạnh.

Ngón tay của Liên Thành Bích đang mân mê thân kiếm bỗng ngưng lại, nụ cười trên gương mặt bỗng tan biến.

Nhưng giọng nói của y nghe ra vẫn rất bình tĩnh, y chậm chậm nói:

- Ai ở trong vườn hoa thế ?

Ngoài kia có tiếng trả lời:

- Triệu Bá Kỳ.

Liên Thành Bích gật gật đầu nói:

- Vào đây.

Triệu Bá Kỳ từ trong đám hoa bước ra, bước chân rất nhẹ nhàng, rất chậm, điệu bộ cẩn thận và cung kính.

Y, thì ra y chính là Triệu gia gã chủ thuyền, người đã bỏ Tiêu Thập Nhất Lang lại trong quán rượu.

Ánh đèn chiếu trên thanh kim kiếm, hào quang rực rỡ cả đại sảnh.

Triệu Bá Kỳ đương nhiên đã thấy thanh kiếm, nhưng y vẫn cứ cúi đầu, làm như chưa hề thấy gì cả.

Liên Thành Bích lẩm bẩm:

- Đây là các phụ lão nơi đây, đã có hậu ý ban tặng, ta vốn không dám nhận, khổ là không thể khước từ được thịnh tình của các vị đó.

Triệu Bá Kỳ vội vã nói:

- Phải là vậy, nếu không nhờ trang chủ anh danh truyền bá, oai chấn bốn phương, bách tính làm sao an cư lạc nghiệp được, một chút kính ý, cũng phải nên chứ.

Y nói câu đó, làm như chính mình cũng là phụ lão nơi này, thanh kiếm này là do y hiến tặng cho Vô Cấu sơn trang vậy.

Liên Thành Bích cười mỉm nói:

- Thật ra, ta cũng chỉ là một người bình phàm, làm sao xứng đáng với bốn chữ Hiệp Nghĩa Vô Song.

Triệu Bá Kỳ đang tính nói thêm vài câu ca tụng dễ nghe, cổ họng bỗng nhiên như bị thứ gì chặn ngang, không nói được thêm lời nào.

Bởi vì, y phát hiện ra ánh mắt lạnh lẽo của Liên Thành Bích, đang nhìn y chăm chú.

Trong lòng Triệu Bá Kỳ lạnh hắt ra, y vội vã lấy trong người ra một bọc vải có hình dài dài, hai tay ôm lại đưa đến trước mặt Liên Thành Bích.

Trong bao có một thanh đao, một thanh đao lừng danh thiên hạ.

Cát Lộc đao.

Đao đã rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo, chiếu lên gương mặt cũng lạnh lẽo của Liên Thành Bích.

Lưỡi đao sắc bén, ánh mắt cũng sắc bén. Ánh mắt sắc bén đang di động từ từ trên lưỡi đao.

Từ từ, gương mặt lạnh như tiền ấy rốt cuộc cũng nở ra một tí âm áp.

Liên Thành Bích lại bật cười.

Lần này nụ cười của y không lộ vẻ điều cợt hay khinh bỉ, mà là đầy vẻ thỏa mãn và đặc ý.

Nhưng nụ cười chỉ đậu trên khóe môi của y một tích tắc, rồi bỗng tan biến.

Ánh mắt của Liên Thành Bích đi từ lưỡi đao tới gương mặt Triệu Bá Kỳ, y hỏi:

- Thanh đao nào làm sao lại lọt vào tay ngươi ?

Triệu Bá Kỳ nói:

- Đây là do tôi đem mấy vò rượu lại đổi lấy.

Liên Thành Bích hỏi:

- Sao ?

Triệu Bá Kỳ nói:

- Chẳng những vậy, còn là mấy vò rượu dở nhất, trang chủ nhất định không nghĩ ra, thanh bảo đao lừng danh thiên hạ, chỉ có đáng bao nhiêu đó tiền.

Liên Thành Bích quả thật có chỗ bất ngờ.

Triệu Bá Kỳ đặc ý nói:

- Trang chủ nhất định không nghĩ ra, Tiêu Thập Nhất Lang muốn tôi đổi mấy vò rượu dở lấy thanh đao, cái tên Tiêu Thập Nhất Lang lừng danh thiên hạ, bây giờ lại trở thành một tên bợm rượu, từ nay về sau, vũ lâm sẽ chẳng còn nghe có cái tên Tiêu Thập Nhất Lang này nữa.

Liên Thành Bích nói:

- Điều ấy quả thật là không ngờ tới.

Triệu Bá Kỳ cười nói:

- Một người nếu chỉ biết uống rượu cả ngày, thì dù danh tiếng có lẫy lừng đến đâu, cũng sẽ bị tiêu hủy vào những ly rượu.

Liên Thành Bích nói:

- Đúng vậy.

Triệu Bá Kỳ nói:

- Vì vậy, hẳn không còn xứng đáng sử dụng thanh đao này nữa, dương kim thiên hạ chỉ có một người xứng đáng sử dụng nó, đó là trang chủ.

Liên Thành Bích nói:

- Sao ?

Triệu Bá Kỳ nói:

- Bây giờ, dù kêu Tiêu Thập Nhất Lang lấy thanh đao nào đi cắt cỏ, tôi tin là hăn cắt còn không nổi.

Liên Thành Bích nói:

- Cát Lộc Đao vốn không phải là để cắt cỏ, chỗ dùng của nó, duy nhất là để giết người.

Triệu Bá Kỳ ngớ mặt nói:

- Giết người ?

Liên Thành Bích nói:

- Đúng vậy, giết người, nhất là giết những kẻ tự cho mình là thông minh.

Đao quang lóe lên, lướt qua cổ họng Triệu Bá Kỳ.

Đầu lâu theo đao rớt xuống, biểu tình trên gương mặt của Triệu Bá Kỳ còn chưa kịp thay đổi.

Đây là một biểu tình kết hợp giữa ngạc nhiên và ngần ngại, y đến chết vẫn không hiểu, Liên Thành Bích bỗng nhiên lại xuất thủ giết y.

Lưỡi đao vẫn lóng lánh, không một giọt máu nào dính được vào.

Liên Thành Bích vỗ vỗ lên thân đao, ra chiều tán thưởng, lại ra chiều âu yếm, y hạ thấp giọng:

- Hảo đao, quả thật là một thanh khoái đao.

Y bỗng nhiên ngẩng đầu, lên giọng nói:

- Người đâu.

Hai người tráng hán mặc áo xanh chạy vào.

Liên Thành Bích đã bỏ thanh đao vào trong bao vải, nói:

- Lấy khoái mã truy theo Tiêu Thập Nhị Lang, nói y đem thanh đao này giao tận tay cho Tiêu Thập Nhất Lang, luôn tiện nói với y, trên đời này, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang mới xứng đáng sử dụng thanh Cát Lộ Đao.

Hai tên tráng hán nhìn nhau một cái, tựa hồ kinh ngạc, nhưng không hỏi lý do, tiếp lấy bao vải, lui ra.

Chờ đến lúc ra khỏi đại sảnh, một tên mới nhịn không nổi thở ra nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang làm bạn được với một người như trang chủ của chúng ta, cũng coi như đã không sống thừa kiếp này.

Còn tên kia cũng phụ họa vào:

- Trang chủ đối xử với Tiêu Thập Nhất Lang, quả thật là hết tình hết nghĩa ...

Người ta sống trên đời này, có lúc đắc ý, thì cũng có lúc không được như ý.

Vì vậy, người ta mới phát minh ra rượu. Rượu là bạn bè của con người, nhất là những người thất ý. Những người thất ý, uống rượu, chính là để tiêu sầu.

Người đắc ý, cũng uống rượu, chính là để biểu hiện "nhân sinh đắc ý tu tận hoan".

Cho nên, nơi nào bán rượu, không bao giờ sợ vắng khách.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy cũng uống rượu, nhưng không phải là khách.

Bởi vì, khách hàng, là người bỏ tiền ra mua rượu, Tiêu Thập Nhất Lang không có tiền.

Không có tiền, có bạn chịu mời rượu cũng được.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng không có bạn.

Đừng nói bạn chịu mời, ngay cả bạn không chịu mời cũng không có.

Đã không có tiền, lại không có bạn bè, mà rượu thì cứ uống tì tì, đã vậy, không uống đến say mèm, nhất định không ngừng.

Y đã đến mức độ không phải là thích uống rượu gì nữa, hình như y có thù hằn gì với rượu, không uống hết rượu cả thiên hạ, không cam lòng.

Rượu cả thiên hạ, làm sao mà uống cho hết ? Vì vậy, ngày nào Tiêu Thập Nhất Lang cũng say bết.

Những vùng phụ cận chung quanh mười dặm, nơi nào có rượu là Tiêu Thập Nhất Lang đều đến đó uống.

Mỗi nơi, y đều uống được một lần, kết quả, không bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, thì cũng bị người ta ném ra ngoài như một con chó hoang.

Không những y không có một đồng dính túi, còn không có vật gì trong người, ngay cả cuối cùng một bộ y phục tả toi cũng bị phổ ky lột ra, may mà phổ ky chê đồ của y vừa rách nát vừa hôi hám, bèn chau mày quăng trả lại cho y.

Tiêu Thập Nhất Lang mặc bộ đồ rách rưới đó mà mất tích.

Không ai thấy y còn lảng vảng ở những quán rượu.

Trong cặp mắt mọi người, y đã trở thành bọt nước, chẳng ai buồn để ý.

Chỉ có Tiêu Thập Nhị Lang còn quan tâm.

Lúc trước, chỉ cần lại quán rượu là gặp Tiêu Thập Nhất Lang , bây giờ ngay cả quán rượu cũng tìm không ra Tiêu Thập Nhất Lang nữa.

Tiêu Thập Nhị Lang tin chắc y không thể nào bỏ được rượu, nhưng tìm hết cả trong những quán rượu lớn có nhỏ có, vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bỏm rượu bỏ rượu, có khác gì cá bỏ nước, làm sao còn sống nổi ?

Tiêu Thập Nhị Lang không thể tin được đó là sự thật.

Chính ngay lúc không biết phải làm thế nào, một trận chửi mắng và lão nháo vang lên om sòm từ Hồng Tân tửu lâu lại.

Hồng Tân tửu lâu là quán rượu hào hoa nhất nơi đây, thực khách lại ăn, đều là những người giàu có nhất trong vùng, sĩ thân, phú thương có danh vọng nhất, nhất định không thể huyền não, mắng chửi om sòm như vậy.

Trước tửu lâu, người ta vây quanh lại xem náo nhiệt, nghị luận om sòm.

Hai tên phở ky áo quần tinh khiết, đang kẹp một tên say rượu bí tỷ từ trong tiệm ra, sau đó, anh một đấm tôi một đấm, đấm đá tên say rượu một trận như từ.

Vừa đánh vừa chửi:

- Con mẹ nó, hôm nay bọn ta chụp được mày rồi, mày dám núp trong hầm rượu uống trộm hai ngày nay, làm bọn ta bị oan ức, nhất định đánh chết tên vương bát đản này mới xong.

Có người tốt bụng đứng ra khuyên:

- Thôi đừng đánh nữa, xem y đã say thành như vậy, cũng tội nghiệp.

Phở ky nói:

- Tội nghiệp ? Ai tội nghiệp bọn tôi ? Tên tiểu quỉ này trốn trong hầm rượu uống trộm cả hai ngày nay, uống mất đến bốn vò rượu, ông chủ trách bọn tôi trộm rượu, muốn đòi lấy tiền lương, vậy còn không sao, hấn lại đổ nước vào vò không, hại bọn tôi bị khách mắng chửi, xem nữa là muốn đập vỡ cả chén bát, có phải là có ý hại bọn tôi không, không đánh hấn còn đánh ai ?

Gã say hai bàn tay ôm lấy đầu, ráng chịu đựng, không nói một câu nào.

Trong đám đông có người lớn tiếng nói:

- Tốt quá, Tiêu đại hiệp đây rồi, xin mời Tiêu đại hiệp làm chủ dùm, muốn đánh muốn phạt, nói dùm cho một tiếng.

Bọn phở ky trong Hồng Tân tửu lâu, không ai không nhận ra Tiêu Thập Nhị Lang, vội vã cười giả lả nói:

- Tiêu đại hiệp, ông lại đây đúng quá, xin mời lão nhân gia bình luận cho một câu, gã tiểu tử này ...

Tiêu Thập Nhị Lang xua tay, chặn lời bọn phở ky không cho nói thêm, y lấy hai ngón tay nhẹ nhẹ nhắc cằm gã say lên.

Cặp mắt y sáng lên, y ngấn cả người ra.

Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cười lớn, nói:

- Huynh đệ, hảo huynh đệ, chú lại đây, ta mừng quá, mau mau mời ta uống ly rượu đi.

Tiêu Thập Nhị Lang lạnh lùng nói:

- Ai là huynh đệ của ngươi ?

- Ta họ Tiêu, chú cũng họ Tiêu, ta tên Thập Nhất Lang, chú tên là Thập Nhị Lang, chú không phải là huynh đệ của ta còn là gì nữa ?

Tiêu Thập Nhị Lang vẫn lạnh lùng nói:

- Ngươi là ngươi, ta là ta, chẳng có họ hàng gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang cười hì hì nói:

- Dù không phải là huynh đệ, cũng là bạn bè, đúng không ?

Tiêu Thập Nhị Lang nói:

- Ta cũng chẳng phải bạn bè gì với ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được! Được! Được! Không phải bạn bè cũng không sao, mời ta uống hai ly, chắc được chứ ?

Tiêu Thập Nhị Lang lắc lắc đầu nói:

- Ta không có thói quen mời người khác uống rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vậy thì chú cho ta mượn tiền, ta đi uống một mình, được không ?

Tiêu Thập Nhị Lang lại lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không muốn cho bọm rượu mượn tiền.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cho mượn mười đồng thôi, giúp dùm chút, mai ta trả ...

Tiêu Thập Nhị Lang nói:

- Một đồng cũng không cho mượn, ta đến đây, chỉ muốn giao cho người một món đồ.

- Sao ?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang sáng lên, y hỏi:

- Món đồ gì ?

- Người tự mình xem đi.

Bao vải mở ra, thanh Cát Lộc đao lừng danh thiên hạ lại nằm trong tay Tiêu Thập Nhất Lang.

Bảo đao không sao cả, đao quang vẫn lóng lánh như nước.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa thanh Cát Lộc đao lên trời, ngẩng mặt cười lớn.

Y đưa cặp mắt lơ đãng say rượu nhìn tứ phía, nói:

- Các người có thấy chưa ? Đây là thanh Cát Lộc đao trân quý nhất trên đời, một thanh bảo đao giá trị liên thành, các người nghe rõ chưa ?

Không ai là không nghe qua cái tên Cát Lộc đao, mọi người đều đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Thập Nhị Lang, tựa hồ đang nghi ngờ, không biết tại sao y lại đem thanh bảo đao trân quý như vậy giao cho một tên say rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang lại đưa lưỡi đao đến tận trước mặt hai tên phở ky nói:

- Các người nhìn cho rõ đi, thanh đao này trị giá không ít tiền phải không ?

Hai tên phỏ ky sợ hãi nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, gật đầu lia lịa:

- Đúng đúng, chúng là thanh bảo đao rất có giá trị ...

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn, ném thanh đao xuống đất, nói:

- Đã biết vậy, thì mau mau đem cầm tạm với chưởng quỹ, lấy cho ta vài vò rượu ngon lại đây.

Hai tên phỏ ky ngần ngừ không dám thò tay ra lượm, Tiêu Thập Nhất Lang lại lớn tiếng nói:

- Lấy đi chứ, con trùng rượu của Tiêu đại gia đây đã bò lên cổ họng rồi, còn chờ gì nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang xem đến đó, gật đầu ra dấu cho bọn phỏ ky, rồi quay người lại bỏ đi khỏi đám đông.

Có ai tin được một tay đại hiệp kiêu hùng lại có một kết cục như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang lúc trước đã không hề do dự ném thanh Cát Lộc đao, để cứu mạng cho Phong Tứ Nương.

Bây giờ, y cũng không hề do dự ném nó đi, nhưng chẳng qua là để đổi lấy bầu rượu uống.

Tiêu Thập Nhất Lang lừng danh thiên hạ, lần này chân chính là đã xong đời rồi.

Triệt để không còn gì.

Mưa lớn.

Mưa lớn xong, trời lại quang đãng.

Tiêu Thập Nhất Lang muốn lồm cồm bò dậy từ vũng nước mưa, mà hình như không có sức lực và dũng khí.

Y đứng dậy, rồi lại ngã xuống, ngã xuống trên một bàn chân của một gã trẻ tuổi.

Một gã trẻ tuổi cũng thân khí, cũng kiêu ngạo như Tiêu Thập Nhị Lang.

Một gã trẻ tuổi cũng thân khí, cũng kiêu ngạo như Tiêu Thập Nhất Lang năm xưa.

Y nhìn gã trẻ tuổi đó, cũng như đã nhìn hình bóng của mình năm xưa.

Có điều bây giờ, hình bóng ấy đã tan biến mất.

Gã trẻ tuổi ấy cũng đang nhìn y, trên mặt biểu tình rất là kỳ quái, tay phải cầm một vò rượu, tay trái cầm một thanh đao.

Cát Lộc đao.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu. Y không dám nhìn thẳng vào gã trẻ tuổi, y không dám nhìn vào thanh đao.

Y không dám đối diện với hiện tại, thậm chí cũng không dám đối diện với quá khứ.

Y chỉ muốn làm cho mình mất đi hết các thứ cảm giác. Hiện tại, đối với y, vò rượu trong tay gã trẻ tuổi, giá trị đã hơn xa thanh Cát Lộc đao.

Gã trẻ tuổi bỗng nhiên nói:

- Ngươi muốn uống rượu ?

Tiêu Thập Nhất Lang vội vã gật đầu lia lịa.

Gã trẻ tuổi nói:

- Rất tiếc đây không phải là rượu của ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt hai nắm tay, lấy mu bàn tay chùi sạch miệng, muốn đứng thẳng lên lại ngã xuống.

Gã trẻ tuổi nhìn đăm đăm vào y, bỗng nhiên đưa thanh đao lên hỏi:

- Ngươi có muốn thanh đao này không ?

Tiêu Thập Nhất Lang quay ngoắt đầu.

Gã trẻ tuổi nói:

- Rất tiếc thanh đao này cũng không phải của ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi hỏi:

- Bây giờ là thanh đao của ngươi ?

Gã trẻ tuổi nói:

- Hôm qua ngươi đòi thanh đao này lấy một trận say sưa, hôm nay ta đòi một nụ cười lấy lại thanh đao.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Một nụ cười ?

Gã trẻ tuổi cười nụ nói:

- Một nụ cười thâm trầm, sắc bén, không thể hình dung.

Y cười nhẹ nói:

- Ngươi có biết, có hạng người lúc cười, còn dễ sợ hơn lúc không cười ?

Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên biết.

Gã trẻ tuổi nói:

- Ta chính là Tiểu Diện Thập Thất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười:

- Thập Thất Lang ?

Thập Thất Lang gật gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người có phải họ Tiêu ?

Thập Thất Lang không trả lời câu hỏi, y nhìn dính chặt vào ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Một hồi thật lâu, y mới hỏi từng tiếng một:

- Người quả thật là Tiêu Thập Nhất Lang ?

Tiêu Thập Nhất Lang không cách nào phủ nhận.

Thập Thất Lang hỏi:

- Người quả thật là Tiêu Thập Nhất Lang, người đã từng đánh nhau với Tiêu Dao Hài, thiêu chết Thiên công tử, một đạo hoành hành vũ lâm ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng không cách nào phủ nhận.

Thập Thất Lang hỏi:

- Nghe nói đạo pháp của người thiên hạ vô song, người có thể cho ta kiến thức qua một lần ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Kiến thức ? Kiến thức làm sao ?

Thập Thất Lang nói:

- Người còn tay, nơi đây còn đao, chỉ cần người cho ta kiến thức qua đao pháp, không những vò rượu này là của người, rượu trong Hồng Tân tửu lâu, người muốn bao nhiêu, ta đưa cho người bấy nhiêu.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang lại nắm chặt lại.

Thập Thất Lang mỉm cười nói:

- Đây là một sự giao dịch quá tốt, ta biết nhất định người sẽ bằng lòng.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Không được.

Thập Thất Lang hỏi:

- Tại sao không được ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta không múa đao.

Thập Thất Lang hỏi:

- Tại sao lại không ? Tay cũng còn là tay của ngươi, đao cũng còn là đao của ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang gắng gượng ưỡn ngực lên nói:

- Đao của ta không phải để múa cho người ta xem.

Thập Thất Lang hỏi:

- Đao của ngươi để giết người ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy.

Thập Thất Lang cười lớn, làm như trước giờ y chưa hề nghe chuyện gì buồn cười bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Giết người chẳng buồn cười tý nào.

Thập Thất Lang hỏi:

- Ngươi biết giết người ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- - .

Thập Thất Lang hỏi:

- Người còn giết được người ?

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, nhìn bàn tay của mình.

Bàn tay không có máu, chỉ có bùn đất.

Thập Thất Lang nói:

- Người còn có tay, nơi đây còn có đao, chỉ cần người dùng bàn tay người lấy thanh đao này giết được ta, vò rượu sẽ là của người.

Tiêu Thập Nhất Lang lớn tiếng nói:

- Ta nhất định không vì một vò rượu mà giết người.

Thập Thất Lang hỏi:

- Người sẽ vì thứ gì mà giết người ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta ...

Thập Thất Lang bỗng nhiên đá lên một cái, đá văng một mảnh bùn, văng vào mặt Tiêu Thập Nhất Lang, rồi y lấy đế giày chà lên mặt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Toàn thân của Tiêu Thập Nhất Lang đều cứng đờ ra.

Thập Thất Lang hỏi:

- Người có vì vậy mà giết người không ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lấy cặp mắt đỏ ngầu nhìn y lom lom.

Thập Thất Lang mỉm cười hỏi:

- Người không dám ?

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc thò tay muốn rút đao.

Đao đang nằm trước mặt y.

Có điều, bàn tay của y làm như vĩnh viễn không cách nào chạm tới được nó.

Bàn tay của y run rẩy.

Bàn tay của y run rẩy như chiếc lá rơi trong gió thu.

Người của y, không phải như một chiếc lá úa vàng héo khô đấy sao ?

Thập Thất Lang bật cười, cười lớn.

- Ta biết không phải ngươi không muốn giết người, chẳng qua là giết không được đây thôi.

Y cười lớn nói tiếp:

- Đao tuy là thanh Cát Lộc Đao năm xưa, Tiêu Thập Nhất Lang không còn là Tiêu Thập Nhất Lang thuở nào.

Trong tửu lâu bỗng nhiên có người đang hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ thì sao ?

Thập Thất Lang dùng cán đao đập vỡ nắp đất sét phong kín vò rượu, đưa vò rượu ra trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, rồi đổ xuống đầu y.

Đây là cái nhục không ai có thể chịu đựng được, có chết cũng không chịu đựng được.

Bất cứ ai chịu phải chuyện đó, nhất định sẽ không nhịn nổi ưỡn ngực đứng dậy, vung quyền, rút đao, liều mạng.

Tiêu Thập Nhất Lang lại đi làm một chuyện không ai ngờ được.

Y mở to miệng ra.

Y mở to miệng ra, không phải vì muốn gào thét, không phải vì muốn gầm lên giận dữ.

Y mở to miệng ra, chẳng qua là vì muốn uống những giọt rượu đang rơi trên mặt y.

Đã có người nhin không nổi bật cười lên.

Thập Thất Lang cũng đang cười, y cười lớn nói:

- Các ngươi thấy hấn bây giờ giống thứ gì ?

Câu nói ấy vừa dứt, bỗng nhiên có một bàn tay thò tới, gác vào sườn của y.

Người của y bỗng nhiên tựa đằng vân giá vụ bay lên, bay thẳng ra ngoài.

Thanh đao trên tay y, đã nằm trong tay người đó.

Bàn tay của ai ?

Bàn tay của ai có một lực lượng thần kỳ như thế ?

Liên Thành Bích.

Hiệp nghĩa vô song Liên Thành Bích.

Hết chương 33